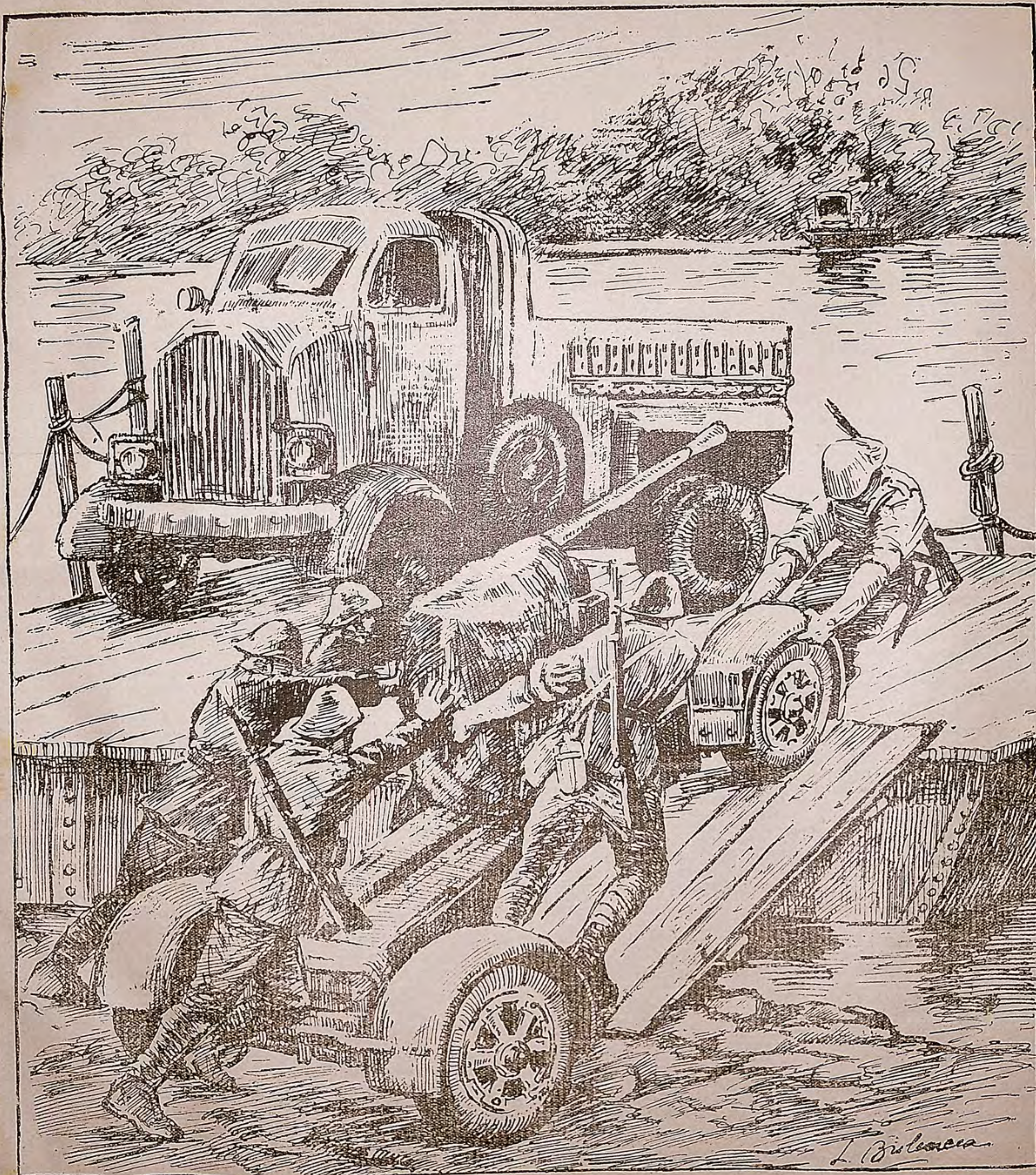
SENTINELA

ANUL III, Nr. 40
20 Septemvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

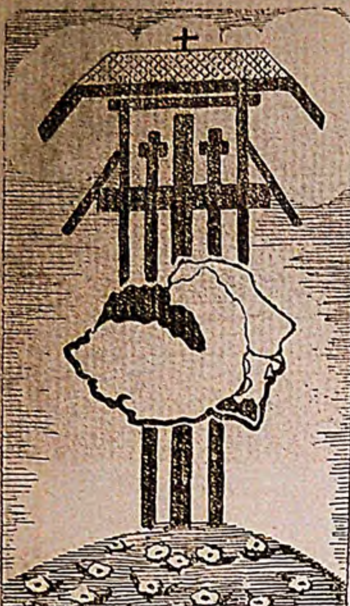
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

Obstacolele sunt trecute cu uşurinţă de bravii noştri ostaşi

Nu există piedici, oricât de mari ar fi ele, care să stăvilească înaintarea vijelioasă a soldaţilor noştri. Minunata colaborare dintre toate armele face ca succesul unităţilor noastre să fie asigurat. Fiecare ostaş îşi îndeplineşte misiunea cu mare însufleţire şi multă camaraderie, gândindu-se că unirea face puterea şi că orice pas făcut înainte ajută la prăbuşirea definitivă a sălbatecului duşman dela răsărit. În Caucaz, ca şi pe frontul Stalingradului, cele mai late şi adânci fluvii au fost trecute pe poduri de vase, la care pionerii noştri au arătat curaj şi o mare iscusinţă, lucrând de multe ori sub focul inamic. În modul acesta, camaraderia dintre arme contribuie în cel mai înalt grad la efortul unităţilor pe front, asigurând victoria armatei noastre, alături de camarazii germani în marea cruciadă contra bolşevismului.

„SENTINELA"

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Cap. Giurgiu Samoilă ia cinci prizonieri

Paginile care s'au scris despre bravurile legendare ale soldaților și ofițerilor români, au fost întotdeauna pagini adevărate.

In fiecare zi vedem cu ochii noștri atâtea fapte de arme pe care altfel le-am crezut cu neputință, încât condeiul rămâne neputincios pentru a le putea descrie.

Iată-l pe caporalul Giurgiu Samoilă, artelnic la o companie, unul dintre eroii faptelor de arme ce se credeau cu neputință de realizat.

Iată cum s'a petrecut isprava de neînchipuit a acestui brav infanterist.

De aproape zece zile ostașii se bat cu un eroism de legendă contra stăpânitorului cetăței Sevastopol.

Caporalul Giurgiu Samoilă are misiunea de a împărți pușcașilor înaintați, hrană caldă. După ce distribue hrană la un ploton din aceeași companie și se îndreaptă către sectorul companiei, greșește drumul și trece linia trupelor noastre, îndreptându-se spre inamic.

.După ce parcurge cica 400 metri, întâlnește o grupă de 6 ruși care îl somează să se predea. Fără să se intimideze, caporalul deși neînarmat și având asupra lui numai o grenadă, somează la rândul său pe ruși să se predea.

In același timp a și trântit grenada în mijlocul lor. Ingroziți rușii au ridicat mâinile și s'au predat.

Prin curajul său și prezența de spirit, reușește astfel să-și salveze vieața și în același timp să captureze 5 prizonieri cu întreg armamentul; unul dintre ruși fiind omorît de explozia grenadei.

Dar acest incident ce a produs o întârziere, a produs în companie o mare neliniște. In momentul când comandantul companiei ordona unei grupe să plece în căutarea lui, caporalul Giurgiu își face apariția cu marmita de mâncare și cu cei cinci ruși.

Fapta bravului ostaș a fost dată pildă celorlalți ostași ai diviziei, iar ca răsplată a fost citat pe ordin de zi pe divizie.

Serg. T. R. VASILIU IOAN

La porțile Stalingradului

Presiunea zdrobitoare a trupelor germane și române, atât pe Doneț cât și pe Don, a forțat trupele bolșevice comandate de Timoșcenko, autorul dezastroasei ofensive dela Sud de Harcov, să se retragă spre Volga și spre Caucaz, într'o goană aproape nebună, părăsind un teritoriu imens și zone industriale și economice de excepțională importanță. Primele semne de rezistență le-a dovedit în Sud, la porțile munților Caucaz, iar la răsărit la porțile Stalingradului. Ordinul sever al lui Stalin se pare că a hotărît în ultimele clipe apărarea desnădăjduită a noului oraș de pe Volga.

Stalingradul reprezintă pentru soviete una din zonele industriale vitale și ultima cale de comunicație între Moscova și Caucaz și între Moscova și restul țării. Sistemul de fortificații pregătit oarecum din timp, servește trupelor roșii, descurajate de atâtea înfrângeri, să opună o crâncenă rezistență, care în câteva zile se va transforma într'un nou dezastru.

Trupele germane și diviziile românești care au atins prima centură de apărare, au de dat o luptă grea pentru cucerirea Stalingradului, ultima redută comunistă de pe Volga, nu numai pentru faptul că au depășit o întinsă zonă fortificată, ci și mai ales pentrucă au de luptat cu climatul stepei Calmuci, atât de asemuitor celui din Sahara.

La Sud de Stalingrad, în imediata apropiere a orașului, se găsesc îngropate în pământ tancuri de 37 de tone. Acestea au la suprafață numai turela, care pe lângă că poate fi menevrată bine, mai oferă și un punct mic de lovire pentru inamic.

La Vest, centura de apărare este alcătuită din șanțuri și tranșee cu comunicații între ele, din adăposturi pentru artilerie, din cuiburi de mitraliere și brandturi și din poziții pentru puști anticar.

Dela Nord la Sud, așezate în semicerc, sunt ridicate numeroase cazemate, cu tunuri anticar și mitraliere. Centura aceasta de foc este completată cu obstacole anticar din șine îngropate în pământ, șanțuri anticar în zig-zag, și în linie dreaptă, care au adâncime de 3—4 metri și care se găsesc la o depărtare de 4 kilometri unul de altul.

Stepa Kalmuci care se întinde între Don și Volga, este noul câmp de bătălie al trupelor românești. Ostașii români sunt primii și singurii aliați ai germanilor pe cea mai înaintată poziție a frontului. Căliți în luptele dela Odesa, Crimeea, Harkov și Don, ei au izbutit să se impună, nu numai în ochii unui inamic dârz, sălbatic de dârz, ci și în fața comandamentului german, care le-a relevat eroismul prin numeroase ordine de zi. Lor le este dat după ce au trecut un an greu pe meleagurile Rusiei, să se bată în numele Armatei Române și pentru cucerirea Stalingradului. Poate că unii care au intrat cei dintâiu în Odesa, trebue să intre tot cei dintâi și în orașul marelui despot moscovit.

Acest Corp de Armată și-a părăsit garnizoana la 21 Septemvrie 1941, luând ca deviză cuvintele comandantului său: „Mergem spre răsărit ca să câștigăm ce are de câștigat Țara.. Ne punem în luptă pentru Europa, pentru ca mâine să putem ține fruntea sus în cazul unei dreptăți desăvârșite".

Pe frontul dela Odesa, aceste trupe s'au distins îndată, intrate în operații, ultimele au ajuns să pășească pe barierele orașului primele. Incepând din Noemvrie, curăță de partizani regiunile păduroase dintre Bug și Nipru. Apoi participă în mod victorios la sdrobirea încercărilor de debarcare ale bolșevicilor în Crimeea. După ce-și îndeplinesc misiunea aceasta, sunt chemate în toiul iernii în zona frontului dela Harkov și Isjum. Pe un ger cumplit de minus 40 de grade, și suportând cele mai mari suferințe, au ridicat cu piepturile lor, un zid de nepătruns în calea deslănțuirii hoardelor bolșevice.

Această sforțare supraomenească a fost încununată de cel mai neașteptat succes. Alături de trupele germane au făcut prizonieri în punga dela Harcov 30 de divizii de infanterie, 14 brigăzi de artilerie, 2 corpuri de cavalerie, numeroase alte elemente de armată și un bogat material de războiu, iar în intrândul de pe valea Bereka, în cadrul manevrei strălucite dela Isjum, unde au fost nimicite 4 armate sovietice, diviziile românești au făcut ele însuși 30.400 prizonieri, dintre care 400 ofițeri, și au capturat 60 tunuri grele, 100 tunuri ușoare, 1.000 de brandturi, numeroase arme și mitraliere, autocamioane și importante cantități de muniție.

Printre prizonieri se găseau doi generali comandanți de divizie, iar cu materialul, arhiva completă a armatei a 9-a, cifrul și hărți și dispozitivul diferitelor operațiuni.

Incurajate de aceste victorii, diviziile românești au continuat să participe cu același avânt și la acțiunile pentru trecerea Donețului și Donului. Faptul de a fi, izbutit să străbată în timp de 20 de zile 500 de kilomtri, fără servicii motorizate și înâlnind la tot pasul mlaștini și râuri fără poduri, constitue în istoria militară o adevărată minune.

Cu toate încercările iernii, cu toate pierderile inerente și cu toată întinderea de pământ călcată numai cu piciorul, diviziile acestui corp au depășit cea mai marte parte din stepa Kalmuci, și se află pentru scurt timp la porțile Stalingradului. Ținta lor e aceasta, iar Stalingradul va fi cucerit de ei, cot la cot cu ostașii germani așa cum a fost la Sevastopol.

S.

Scrisoare din Caucaz

Ioane dragă, iți trimit
Poștala asta militară
Din locul unde sunt acum,
Departe mult de țară!

Măi frate, eu sunt sănătos,
Căci mare este sfântul
Alerg mereu după rusnaci,
Căci fug de rup pământul!

Când văd sclipiri de baionete
Și au simțit asaltul,
Atuncea crezi că nu-i mai prinzi,
Se duc ca necuratul!

Dar noi, în goană după ei
Și-i luăm tot cu grămada
Nimic nu poate, în calea ei,
S'oprească cruciada!

Pe la Curteni, la noi în sat,
Ce mai e nou Ioane?!
Hoțoaica ceia de Ileana
Și-acum mai are ioane?

Mai spune-i tu câte ceva
Și-o du cu floricele
Că în curând o să-i aduc
Din Moscova inele!

Sfârșitul luptei e aproape
Și-o să mă 'ntorn acasă
Iar satul o să vadă atunci
Ce mândră e mireasă!

Acum când termin cartea mea
Mai am ceva de spus:
Vreau să mă 'ntorc în sat la noi,
Venind dela Apus!

Plut. ad-ție VICTOR GH. BALANESCU

In smârcurile Kubanului

Mașina pe șenile oprește în fața unei baterii de artilerie. Colonelul comandant al detașamentului român motorizat întreabă după comandantul sectorului.

— „Mai înainte", ne spune ofițerul bateriei.

Mai întrebăm încă în două, trei locuri și primim mereu același răspuns. Artileria bolșevică bombordează sectorul. Părăsim automobilul, iar colonelul român, a cărui statură sveltă și fizionomie delicată, te îndritueşte să-l consideri mai degrabă un savant, pășește în fruntea noastră. Are în mână un baston noduros, aproape un ciomag ciobănesc.

Pe o poziție înaintată de observație îl găsim pe comandantul regimentului de artilerie care conduce personal tirul. Din satul învecinat care se află în fața poziției, se aude zgomotul luptelor. Cocoșul sovietic se află pe acoperișuri, în cuiburi de mitraliere. In fumul alb al incendiilor se amestecă norii de fum negru al proiectilelor și brandturilor. Colonelul ne explică situația în limba germană pe care o stăpânește la perfecție. De două zile se dau mari bătălii pentru cucerirea satului.

Stuful înalt cât omul, din jurul caselor, camuflează excelent pe inamicul, care nu poate fi văzut. Insă din toate părțile, țâșnesc gloanțe de pușcă și rafale de mitraliere.

— Priviți de unde ies rachetele albe. Acolo sunt ostașii noștri. E o distanță de un kilometru....

Vorba îi este întreruptă de explozia unui proiectil căzut la 150 pași. Fără a clipi din ochii, continuă:

— La un kilometru peste sat este un canal care duce la Marea de Azov. Smârcurile și limanurile din delta Kubanului sunt regiuni potrivite pentru lupte în retragere.

Un motociclist plin de praf vine cu o informație. Colonelul citește nota scrisă și ne spune:

— Aviația de patrulare a găsit coloane puternice de ale inamicului în direcția Kuban. Avioane germane de bombardament se vor trimite acolo. Să nădăjduim că vor reuși să întârzie retragerea coloanelor pentru a le ajunge și captura.

Voința de a distruge inamicul strălucește în ochii săi.

In acea clipă, atențiunea ne este atrasă de sgomotul motoarelor de avion pe cer. Sunt șase bombardiere germane.

Colonelul, care le aștepta, ni le arată satisfăcut, zicând:

— Iată-le! Aviația germană lucrează prompt!.

ANTON STEININGER

Avram Iancu

S'au împlinit zilele trecute 70 de ani dela moartea lui Avram Iancu și aproape 100 de ani dela marea mișcare a românilor ardeleni din 1848.

Din calendarul neamului cu numeroși martiri care au luptat pentru drepturi și libertate, alături de Horia, Cloșca și Crișan, icoana lui Iancu „Regele Munților", ne apare astăzi mai vie, mai luminoasă, aducând în sufletele fraților obidiți puternice nădejdi întru împlinirea dreptății românești.

Pe inima Ardealului, vatra nestinsă de totdeauna a românismului, se poate citi și astăzi, cu litere de foc, acea dată de 3 Mai 1848, când 40.000 de români s'au manifestat în adunarea de la Blaj, rămasă în istorie sub numele simbolic de „Câmpia libertății".

Din negura trecutului ajunge până la noi tumultul însuflețirii de peste munți, ca apele spumegoase ale Crișului și Mureșului, iar un crainic nevăzut ne strigă cu glas de tunet sfintele nemuritoare nume: Șaguna, Barnuțiu, Cipariu, August Treboniu Laurian și alții, printre care strălucește chipul de arhanghel al tribunului Avram Iancu.

„Câmpia libertății', a însemnat, la răscrucea istoriei noastre, piatra de hotar între două lumi. Acolo ne-am spus răspicat cuvântul nostru, uitând trecutul cel plin de umilinți și căutând cu ochi de vultur spre culmile viitorului, spre lumea de vis a înfăptuirii dorului românesc, sprijinit pe hrisovul strămoșilor și pe hărnicia vitează a poporului.

Iubitori de ordine și supuși legilor, Românii au crezut atunci în promisiunea împăratului, pe care-l scăpase de uzurparea maghiară; dar după ce a trecut primejdia, asigurările împărătești s'au dovedit vorbe în vânt.

Din nou a început hora nemeritatelor suferințe până când crăișorul munților s'a așezat în fruntea oștilor de Moți și ceea ce n'a putut izbuti cu cuvântul, a căutat să înfăptuiască cu spada.

Fiu al Moților, ca și Horia, născut și crescut în Munții Apuseni, a cunoscut suferințele și dorurile sărmanilor de lângă el, închinându-și întreaga viață pentru mântuirea lor.

A luptat cu vitejie, câștigând izbânzi răsunătoare asupra dușmanului secular, legând de măreața lui faptă, toată nădejdea fraților ardeleni.

A crezut cu hotărîre în dreptatea cauzei naționale și înșelăciunea dela curtea împărătească l-a amărît cumplit, doborându-i avântul și întunecându-i mințile.

Român dintr'o bucată, tribunul Avram Iancu a refuzat decorațiile și onorurile împăratului, suferind după aceea prigoană și închisoare.

Dar ce erau oare caznele trupului, față cu cele ale sufletului înșelat, față cu suferințele neamului său?

Ultimii ani ai lui Avram Iancu, înfățișează cea mai dureroasă poveste pe care n'o întâlnim la niciun erou din istoria omenirii.

Apusul „Regelui Munților", răsfrânge atâta tristețe în inimile fraților săi; nici lacrimile sărmanilor moți, nu-l mai pot mângâia. Numai fluerul lui drag mai duce prin munți și văi jalea unui neam robit, care nu găsește ascultarea nicăieri.

Așa a ieșit din lupta vieții, „Crăișorul Munților", ca un vultur cu aripile smulse, ca un arhanghel doborît de diavoli.

Dar suferința lui a atras atenția lumii asupra soartei fraților ardeleni.

El a intrat în legenda poporului și în istoria neamului, pentrucă a fost însuși întruparea virtuților și tuturor dorurilor noastre. Umbra lui uriașă și astăzi grăește pe cuprinsul Ardealului, iar noi îi prindem îndemnurile și le păstrăm adânc în străfundul inimii.

Jertfele eroilor nu rămân niciodată zadarnice. Glasurile celor din morminte bat la poarta lui Dumnezeu și neapărat dreptatea trebue să se facă.

Cu credința nestrămutată în viitorul neamului, Românii de pretutindeni îngenunche astăzi la mormântul lui Avram Iancu, chemând umbra sfântă a marelui erou național să binecuvânteze bravii noștri ostași, care luptă astăzi cu patriotismul neînfricat al românului de totdeauna.

I. VALERIAN

Artileria grea română în acțiune pe frontul Don

Tunarul Asiminei Gheron

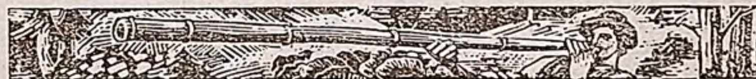
Se clatină-adâncul sub
Fulgere...
Curg din negrele
Ugere
A nopții, potop de strivită
Lumină.
Pământu'n străfunduri
Suspină.
Răscoală de gemete aleargă
Sălbatec,
S'ascundă învinsul
Ostatec.
Tunarul Asiminei Gheron
Cu pieptul arămiu și
Gol,
Cu piciarele'nfipte 'n al gliei
Pristol,
Cu oțelul brațelor — neînfricat
buzdugan —
Trimite-al ghiulelelor
Arcan,
Să rupă,
Să ucidă,
Să sfarme,
Blestematele șiraguri de
Râme.

Picături de sudoare
— Mărgele —
Sub chiuitul nebun de oțele
Cad pe buzele-i
Arse,
Ca o pulbere de
Mătase.
Tunurile mușcă flămânde
Cușmele stâncilor zăvărîte'n
Osânde.
Rup carnea pietrei
Sure,
Rup trupurile'n trântă
Ușure.
Balaurul trebue să piară
— Se roagă'n pieptu-i
Vioară,
Asiminei Gheron —
Tunarul n'are timp de
Gândit,
Nu știe de trudă,
Uită că-i
Rănit...
Sufletu-i pară și fulger,
Privirea cruntă, cu albul în
Sânger.
Ii arde sângele'n mări de văpăi .
Se'nalță răsăritul din văi.
In juru-i zac morții ne'nvinși
De alți morți în brațe
Cuprinși.
Străpunse's cazematele sure,
Străpunsă a morții pădure...

Acuma... să doarmă ar vrea...
Din cer se desprinde o stea.
Să doarmă o noapte,
O zi și 'ncă-o noapte.
Să n'audă a morților șoapte...
Iar rana ce sângeră, crâncen, în piept,
Și cea din piciorul cel
Drept,
Să nu-l mai sfâșie acum...
Mâini or porni iar la drum...

Mușcata inimi bate
Plăpând
Pe-al izvodului
Gând.
Se strânge'n fire subțiri
Lăvicerul cu năluci și-amintiri
Bat ploapele stinse
Alene,
Năframa stinselor
Gene.
Bat aripi pe suflet
Mereu...
Bat ploapele'ncet,
Rar și
Greu...
Moartea, sgârcit aurar
Adună al stemelor
Har.
Alături de mormântul lui Neagu Ion
Odihnește tunarul:
Asiminei Gheron.
Albul crucii în pământ
Hain,
Tălmăcește jertfa și
Amin.

RONSARDA CASTRO.

Tractoare părăsite

Sute și mii de tractoare zac părăsite pe marginea șoselei care duce spre Caucaz. Aceste tractoare nu trebuiau să cadă în mâinile noastre. Așa porunciseră comisarii politici care au hotărît evacuarea lor. Acum aceste mașini agricole zac părăsite și prăfuite prin șanțuri.

Trecem pe lângă ele de zile întregi în această regiune atât de rodnică. Atât cât vezi cu ochiul nu zărești decât clăi de grâu galben ca aurul și gata de treerat. Porumbul de doi metri așteaptă ziua recoltei. In ogoare imense, floarea soarelui conținând uleiul gras, rămâne să fie culeasă în toamnă.

Dumnezeule! Ce țară bogată au cucerit trupele noastre într'un atac îndrăsneț care a durat numai câteva săptămâni! Bolșevicii n'au mai avut timp să-și pună în aplicare principiul lor, al distrugerii totale. Desigur, au incendiat stogurile, hambarele și clădirile colhozurilor, dar recolta bogată a rămas neatinsă. O spiță sănătoasă de oameni, în deobște femei și adolescenți muncesc cu osârdie pe câmpuri ca și cum ar fi pacea cea mai tihnită. Și pe când tinerele lucrătoare din colhozuri, călare pe cai și cu picioarele goale, conduc cirezile cu vite la pășune, avantgărzile noastre se apropie de liziera munților cu bogate regiuni petrolifere. Experții noștri economici îmbrăcați în haine militare iau măsuri asigurătoare asupra producției, acestei regiuni întinse cât suprafața Germaniei.

Acum un an, am cucerit pământul negru al Ucrainei, denumit hambarul cu cereale al Europei.

In August 1942, printr'un atac gigantic am cucerit al doilea hambar. Putem privi viitorul de acum înainte fără grijă.

Prin munții Caucazului

Sevastopolul este în flăcări

E prima zi a lui Cuptor; 1 Iulie 1942, cum arată calendarul acum. Soarele își răspândește belșugul de raze, făcând să se răscoacă văile și crestele de piatră învecinate cu Sevastopolul.

Sevastopolul își trăește ultimile clipe. O parte din el a fost cucerită, cealaltă e pe punctul de a cădea. In drum mi se spune că s'ar fi dat un ultimatum ca orașul să fie predat până la ora 14.

In dreapta și stânga drumului, ce coboară în serpentine, răsar din coastele pietroase cazemate cu creneluri distruse, ori cu cupolele prefăcute în bucăți, găuri scobite în stâncă și tranșee tăiate în piatră, din care inamicul deslănțuise până mai acum câteva ore grindină de obuze, de proectile și brandt și de gloanțe.

Au amuțit și tunurile și brandt-urile, iar mitralierele și celelalte arme automate și-au încetat răpăielele sinistre. De-a-lungul fostelor poziții inamice, s'a lăsat o liniște nefirească, sfârșită doar de vaetele sovieticilor răniți, care privesc cu groază cadavrele din jurul lor.

Am ajuns în apropierea faimosului șanț antitcar al cărui brâu, scobit în pietrăria Măgurilor și a văilor, încinge Sevastopolul. Inapoia lui pândesc, neputincioase încă țevile de tun ce ies din cazemate betonate, ale căror obuze au vâjâit dela 7 Iunie și până mai acum, într'o drăcească răbufnire a morții.

Zădarnice au fost câmpurile de mine și rețelele ghimpate; la nimic n'au folosit formidabilele cazemate scobite în cremenea stâncilor. Năvalnicul iureș al trupelor germano-române au trecut peste ele, asemeni unui vifor care mătură totul din calea lui.

Acolo unde între măgurile de piatră s'a întins covorul verde al ierbei firave, pământul a fost răscolit ca de râturi uriașe. La scurte distanțe pare că au plesnit niște butoaie, care pătează cu grămezile negre de țărână tot intunericul ce ne înconjoară... Iată un con cu vârful în jos, adânc de aproape trei metri, dincolo altul, apoi încă unul și tot așa în dreapta și în stânga. Sunt locurile pe care bombele faimoaselor Stukas le-au atins cu o preciziune uimitoare.

Aici erau o parte din întăriturile bolșevice, de unde gurile de foc inamice țineau sub bătaie toată valea, spre răsărit, până la Dealul Capela și Zuckerhut, cele două poziții-cheie cucerite de vânătorii de munte ai generalului C. V. R. Intre bazinele sfredelite de bombardierele germane, pământul a fost ciupit de obuzele artileriei și de proectilele Brandt-urilor, încât nu cred că a rămas o palmă de pământ care să fi fost crutată de grindina schijilor. Scobită în stânca din marginea drumului o cazemată fumegă încă. Prin crenelele ei iese o duhoare acră, care ingrețoșează.

Trecem în șanțul ce duce spre intrarea în această fortăreață, dar spectacolul înfiorător ne face să ezităm. In fundul gropii zac câteva cadavre prăbușite peste un bolșevic, căruia nu i se văd decât picioarele. Un picior îi sângerează, celălalt se mișcă într'o parte și alta, se închircește și se întinde, într'un efort disperat. Se pare că, strivit de greutatea hoiturilor căzute deasupra lui, sovieticul ar vrea să se descătușeze de strânsoarea ce-l înclețează.

La câțiva pași e intrarea în cazemată. Ușa, patul de scânduri din care n'a rămas decât un picior, câteva lăzi de muniții și o armă automată, a cărui țeavă zace pe piatra dela ușa cazematei, au fost prefăcute în scrum. Acum mai ard niște paie și alături e un cadavru. Hainele de pe el au fost cuprinse de flăcări, care sfârâie din pricina seului ce țâșnește din hoitul acela gras.

Părăsim cazemata cu decorul ei înfiorător și ne continuăm drumul spre norii imenși de fum ce se înalță la doi kilometri de noi.

...Sevastopolul e în flăcări.

In dreapta noastră, scobite în piatra terasei ce domină Sevastopolul, se ivesc grotele, de care mai auzisem cu vreo lună în urmă. Aici s'a refugiat cea mai mare parte din populația orașului care s'a gospodărit în aceste caverne atât pe cât a putut. Pe prispele de piatră, de sub care povârnișul pare că se repede spre șoseaua asfaltată, se ivesc toate mărunțișurile gospodăriilor modeste: mașini de gătit, butoaie, căldări și mobile rupte, deasupra cărora flutură în bătaia soarelui rufele. Pe o distanță de aproape doi kilometri, gratele par un lung șir de cuiburi omenești spânzurate pe coaste de creme, al cărei pecete roșiatice pătate ici și colo de o vegetație firavă incapabilă să hrănească nici cele câteva capre cocoțate sub prispele de piatră.

Până la primele case din Sevastopol mai avem doar câteva sute de metri. In dreapta și în stânga noastră zac scheletele a numeroase automobile, care au căzut pradă flăcărilor. Alături de ele, deabia se mai pot distinge, stau închircite și prefăcute în scrum mai multe cadavre.

Am trecut de primele case dela intrarea în Sevastopol. In câteva clipe mi se desfășoară în minte toată vieața acestei fortărețe care a înscris-o în istoria războaielor, dela celebrul asediu de acum aproape o sută de ani, — asediu care a durat unsprezece luni — și până astăzi.

Dar, în locul Sevastopolului găsesc o îngrămădire de ruine scăldate în nori înecăcioși de fum, din pricina cărora ochii lăcrămează necontenit. Suntem pe strada Laboratorului, pe care au mai rămas în picioare câteva clădiri. Toate au însă acoperișurile și pereții găuriți de schije. Se pare că aici avioanele Stukas au fost mai îngăduitoare.

Pe măsură ce mergem spre inima orașului, în loc de case nu vedem decât grămezi enorme de pietrărie, moloz și bârne, amestecate cu sfărâmături de mobile și felurite alte lucruri casnice. Cu toate că în partea de sus a Sevastopolului se dau încă lupte, pe strada Laboratorului e un furnicar nemaipomenit. Trec într'o parte și alta trupe române și germane, automobilele vântură praful gros de o palmă, iar în inima unor răspântii stau de strajă tancurile și tunurile anti-car, alături de care ostașii încremeniți lângă mitraliere, privesc cu încordare spre locul de unde s'ar putea ivi pericolul, fiindcă în colțul de Sud-Vest al orașului bolșevicii continuă rezistența.

Depozitele cu diverse mărfuri, pe care flacările le mistue pe îndelete, sunt luate cu asalt de populația civilă care a ieșit din grote.

Femei bătrâne și tinere, moșnegi și copii, trec în fugă printre coloanele de ostași, cărând, atât cât pot să ducă, legături cu făină, săpun, conserve și zahăr. Sunt mărfuri, care sub regimul comunist erau interzise pentru ei. Acum, ca într'o cruntă răzbunare, civilii golesc depozitele, fără să fie opriți de cineva, fiindcă atât ostașii noștri, cât și germanii nu-i stânjenesc cu nimic.

Stau de vorbă cu un bătrân, în ale cărui priviri se citește încă groaza prin care a trecut în timpul bombardamentului, care a transformat Sevastopolul într'un uriaș morman de ruine, el a rămas ascuns într'o hrubă de unde a privit înspăimântat potopul de foc și schije. Bătrânul vorbește încet și tresare la fiecare bubuitură ce vine de sus, unde se dau luptele. Acolo, mitralierele și celelalte arme automate sunt în plină acțiune.

Moșneagul povestește clipele pe care le-a trăit și arată că sovieticii au rezistat aci, numai din cauza comisarilor politici și a politrucilor, care-i amenința cu împușcarea.

Strada Laboratorului s'a oprit la calea ferată, de unde începe adevărata grozăvie. De aci încolo nicio casă n'a mai rămas în picioare.

Din ruine se înalță valuri groase de fum, prin care abia mai puteau vedea escadrilele germane ce-și năpustesc picajul spre cuiburile de rezistență din cealaltă parte a orașului.

E un decor rar, în care se vede întreaga măreție a războiului, atinsă numai printr'o eroică putere de jertfă și neegalată voință de a învinge, calități care au însuflețit în luptele purtate aici, atât pe Vânătorii noștri de Munte, cât și pe camarazii germani.

RADU ARGEȘ

Mormânt stingher[1]

In noapte plâng încet prigorii
Pentru a nu te deștepta
In cor de heruvimi,—cocorii
Se lasă 'ncet pe groapa ta.

Iar calul înșeuat, te cheamă
Să sbori cu el, ca fulgu 'n nori
Și în semnale de alarmă
Să-l porți ca de atâtea ori.

La groapa ta fără cunună,
Petale nu s'au presărat,
Insă în țara ta, sub lună
Salcâmii plâng neîncetat.

Nici vântul nu ți-a luat sama
Că tuta nu te-a mângâiat,
Nici ochii nu ți i-a 'nchis mama,
Nici draga nu te-a sărutat.

Căzut ca fagul de pe munte,
— Mormânt stingher de brav oștean,—
Pe rana glonțului din frunte
Vom pune salbe de mărgean.

Ca o poveste de iubire
Șoptită 'n serile târzii,—
Vom duce calda amintire
In satul tău de lângă vii.

Slt. ILIE PETRE TĂMĂȘELU.

[1]) In amintirea eroului serg. major Alecu Vasile din Grupul 57 Rec., căzut în fruntea plotonului său la Eisenb. Weise Taschlijar (Crimeea).

Moartea eroică a caporalului Belei Constantin

In ziua de 7 Februarie 1942, compania de cercetare a unui regiment ardelean primește misiunea să atace flancul drept a satului Kristapowka, având în stânga un regiment de infanterie amic, iar în dreapta compania 9-a.

Se înaintează cu mare greutate prin zăpadă și prin barajul de brandturi și arme automate bolșevice.

Ajungând la 800 metri de sat, inamicul deschide foc puternic asupra luptătorilor români.

Trei ore sunt nevoiți să stea la pământ.

Căpitanul Oane, comandantul companiei, dă ordin de deschiderea întregei puteri de foc, timp de 10 minute, după care om cu om, în salturi, ajung la 50 metri de primele case. Apoi căpitanul strigă:

— Cine se dă voluntar, să cerceteze aceste case?

Caporalul Gagica și sold. Moș Gheorghe ies înainte, cu baioneta la armă și sacii plini de grenade:

— Ne ducem noi, domnule căpitan!

Strecurându-se încet până sub casele primejdioase, îndrăzneții voluntari le aruncă în aer, cu toate armele automate și munițiunile bolșevice aflate înlăuntrul lor.

Compania înaintează.

Grupa sergentului Pasăre se află în dreapta. Trăgătorul puștei mitraliere cade rănit grav.

Inamicul se bate cu îndârjire. Nu vrea să cedeze terenul.

Caporalul Belei Constantin, trăgătorul puștei mitraliere din grupa sergentului Pasăre, face minuni. Sare cu arma automată într'o parte și alta, lovind în plin inamicul care fuge îngrozit.

Mitralierele dușmane, ascunse prin podurile caselor, caută să tragă asupra îndrăznețului caporal. Sergentul Pasăre e cu el:

— Nu te lăsa, frate Costică, trage înainte, că tragi bine.

— Aveți grijă să mai vină cartușe, don' sergent! Lăsați-i pe mine pe spurcații aceștia de cioloveci. Ii aranjez eu pe toți!

Un val de bolșevici caută să înainteze în salturi, dar sunt prinși de focul armei lui Belei, care-i culcă pentru vecie în zăpada înghețată.

— Prin fața puștei mitraliere nu se mai trece! strigă viteazul caporal.

Inamicul se înfurie. Pare că a pus preț mare pe capul caporalului Belei Constantin, căci o ploaie de gloanțe se abate asupra lui. Caporalul încearcă să-și schimbe locul, ochit de inamic. Insă un snop de gloanțe ucigașe se abate asupra lui. Gloanțele îl lovesc în plin. Viteazul caporal se prăbușește într'un lac de sânge, îmbrățișându-și arma atât de dragă.

Dar românii știu să se răzbune. Un atac viguros și energic și inamicul plătește scump moartea eroului a cărui bravură a rămas pildă vie de iubire de țară, pentru toți camarazii lui.

S.

Prizonieri bolșevici la Stalingrad

Sergentul Mezin Pătru

Compania căpitanului Dincă Toma se află în fața satului Nowo-Uplatnowo. In ziua de 18 Mai, din informațiile căpătate se observă că inamicul încearcă să se sustragă de pe linia pe care se fixase mai înainte. Pentru mai multă siguranță, Compania 11-a primește ordin să facă — în plină zi — o incursiune prin care să se constate prezența sau absența inamicului.

Misiunea nu este ușoară, pentrucă poziția vrămașe e bine dotată cu brandt-uri și arme automate. Acest lucru nu împiedică pe ostașii noștri să se avânte și în această nouă încercare. Serg. Munteanu Gheorghe, înconjurat de câțiva camarazi, cu care a mai dus la bun sfârșit asemenea acțiuni, asigură pe comandantul său că-și va face din plin datoria.

In acest timp, cpt. Dincă Toma i-a toate măsurile necesare, fiind gata să răspundă, cu toate forțele, inamicului, care ar fi vrut să încerce o ripostă la incursiunea ostașilor români. In ultima clipă, când grupa serg. Munteanu își terminase pregătirile, serg. Mezin Pătru, care avea în grija sa grupul de comandă al companiei, roagă pe comandantul său să-l trimită și pe el la ceilalți camarazi. Cpt. Dincă refuză s'o facă, spunându-i că prezența lui este necesară la postul de comandă.

— Domnule căpitan, stăruie serg. Pătru, lăsați-mă și pe mine în incursiunea asta. Am cu un „secret" și-am să aduc câțiva bolșevici.

Căpitanul după multă stăruință, consimte.

— Bine, Pătru, bine, dar ai grijă......

— Mă'ntorc cu bine, Domnule căpitan!

—Să dea Dumnezeu.

E la amiazi. Grupa iese din linie. Incet, încet, ca niște năluci, se abat spre stânga, de aproape de pădurice. Un salt, două, și-au intrat în ea. Pătru și Munteanu sunt înainte, ceilalți, ochi și urechi, cu armele gata să tragă, îi urmează în de-a-proape. Păduricea se rărește, câțiva pomi și merg în câmp descoperit. Intr'o clipă sunt una cu pământul. Săgeată, un corp se ridică și apoi se pleacă: a fost Pătru.

La un post înaintat de observație cpt. Dincă urmărește pas cu pas drumul grupei. Ii are de atâta vreme lângă el, i-a văzut cum luptă sau cum se bucură, când compania termină victorioasă vreo misiune. Il vede pe Pătru tot conducându-și camarazii

—Băieți, Pătru este tot în frunte, iar ceilalți îl urmează până la unul. A trecut acum și Munteanu înainte. Dacă reușesc copiii, apoi să știți că sărbătorim diseară succesul, și cu voia Domnului, mâine pornim la atac...

In câteva salturi repezi ostașii au trecut păduricea și acum unul câte unul se îndreaptă foarte aproape între ei, de viziera care-i desparte de linia vrăjmașe.

Mereu în frunte, Pătru și Munteanu călăuzesc grupa în poziția inamică. Nici un pom, nicio tufă, nu-i mai poate ascunde.

— Măi, fraților, mai avem nițel și sfârșim greul... Nimeni dintre noi nu va muri, nu vă fie teamă.

Fiecare își încordează atenția și privește înainte, spre bolșevici. Nu mai este mult până acolo.

Cei doi cercetași aflați înaintea grupei sunt împinși la creastă de către comandantul patrulei. Aproape toată grupa a ajuns la creastă. O mitralieră a prins să bată spre ea. Loviturile cad razant. Serg. Mezin Pătru, înlocuind pe vechiul cercetaș de direcție, sare ca fulgerul peste creastă, în timp ce gloanțele șueră în jur viespar ucigător. Exploziile brandt-urilor îi încadrează. Pătru râde spre camarazi. „A început să ne latre rău, dar să nu ne lăsăm. Iși privește cruciulița dela gât: i-a prins-o măicuța în ziua când s'a sunat războiul... El se gândește că nu-i nici mai bun, nici mai rău ca alții. Este aproape de moarte și-i cu sufletul liniștit, nici un păcat nu-i întunecă inima.. Face semn comandantului de grupă să pornească iute, la dreapta, în timp ce el, cu doi camarazi, va trece spre stânga; câțiva bolșevici trag cu armele automate. Pătru aruncă o grenadă, două. Bolșevicii s'au prăbușit de moarte. Românii sar năprasnic din locurile lor, căutând să înconjoare locul de unde trăgeau cu câteva clipe dușmanii... Un bolșevic, ca prin minune, se scoală și caută să fugă. O armă română îl țintue, dar și el răspunde, focul se schimbă de o parte și alta, unul cade.

— Vai, Doamne, a căzut Petru!... Bolșevicul profită de necazul ostașilor noștri și dă să fugă. Munteanu cu gloanțele în față, aleargă spre el. O mitralieră pornește focul spre ei; e armă bolșevică... Bolșevicul este însfăcat de român și tras în urmă. Ostașii noștri se retrag târându-se de pământ. Pătru e tras și el, abia mai gâfâie.

Cu lacrimi în ochi, camarazii lui dragi îl trag cum pot. Au ajuns aproape de locul unde au plecat. Căpitanul le iese înainte.

— Domnule căpitan, am îndeplinit ordinul! zice serg. Munteanu, și îndreptându-se către Pătru:

— Nu-i așa, frate Pătru?...

Niciun răspuns.

— Vorbește, Pătru!... stăruie sergentul.

Cu fața plină de sânge, Pătru zâmbește:

— Așa e... dar eu... n'am prins niciun bolșevic, și gura i se mișcă într'un spasm dureros. Apoi un oftat ușor le iese de pe buze; s'a sfârșit.

Căpitanul și ceilalți ostași își descoperă fruntea; bolșevicul prins își ascunde fața la pământ.

— Băieți, închinați-vă: a murit camaradul vostru, spune comandantul companiei.

Și camarazii români se închină și plâng moartea celui ce a fost Sergentul Mezin Pătru.

Reportaj P. P.

Glasul lui Decebal

Din mândra și 'nalta cetate,
Din cuibul de vulturi și smei,
Dau glas înălțimilor toate
Și vouă, urmașilor mei.

Cât ochiu cuprinde în zare
Și'n munte cât sună cavalul,
Al vostru-i, întreg în hotare,
Al vostru-i deapururi Ardealul!

Pământ dăruit moștenire,
Păstrat din strămoși în strămoși,
Așa vi l-am dat spre pâzire
De ochi de barbari nesățioși.

VORNICUL SIHASTRU

Românii trec Kubanul

Trecerea peste Don a trupelor germano-române

CAPORALUL LUNGU

Uite-l, încruntat și parcă întotdeauna are să spună un cuvânt de protest la ordinul pe care-l primește. Dar niciodată nu vorbește nimic. Uitătură de om ciudat și totuși caporalul poartă în el liniștea, siguranța și încrederea pe care o are în executarea unei misiuni. Duce cu el în gând, un copil și o nevastă care nu-i scrie din cine știe ce pricini, mai are un cal în primire și servește o pușcă-mitralieră ca împrospător. Pentru necazurile de acasă nu are răgaz. El face treabă bună de oștaș al țării și poartă cu fruntea sus grijile luptei.

Nu mi-l pot reaminti pe caporalul Lungu decât cu 24 de bolșevici pe care îi ducea la o distanță de 15 m înaintea lui, ca prizonieri dintr'o cazemată de pământ.

— Păi, Lungule, ai cam întârziat. Noi am terminat acțiunea.

— V'a venit norocul mai de vreme. Al meu a venit mai târziu, domnule sublocotenent.

— Cum de ai pierdut legătura cu noi?

— Nu știu. Am tot înaintat prin ceață și v'am pierdut din ochi. Apoi când am revenit la locul plecării era târziu și n'am găsit decât caii...

— Ei?!

— Am plecat din nou pe urmele dv., însă v'ați depărtat mult. Am alergat cât am putut. Și tot nu v'am mai prins.

— De ce n'ai rămas la cai dacă te-ai pierdut?

— Oh, domnule sublocotenent, ce ați fi gândit de caporalul Lungu?... Ș'apoi nu puteam fără să fac și eu o treabă... Dar, ce facem cu ăștia, domnule sublocotenent?

— Tilică, du-i la comandament.

Și cei 24 bolșevici, toți tineri, cu ochii înrăiți și fețe aspre, aruncând priviri dușmănoase de fiare încolțite, pleacă escortați de sentinelă.

— Vine și d-l căpitan.

— Să trăiți d-le căpitan, sunt caporalul Lungu.

— Te cunosc. Ce s'a întâmplat?

— Domnule căpitan, m'am pierdut de d-l sublocotenent și când m'am dus să-l găsesc, — cum nu prea vedeam prin ceață, — dădui peste ăștia într'o cazemată. Eu credeam că nu mai este nimeni înăuntru, însă, tocmai când să intru în ea să văd ce e, unul din ei dă buzna afară și vru să mă împungă cu baioneta... Luat fără veste, mă lăsai jos când a ajuns lângă mine... Nu știu, s'a împiedecat de picioarele mele ori de altceva, că-l simții grămadă peste mine. Repede prinsei arma lui și-i dădui una cu patul în cap... Parcă fu de sticlă... Din cazemată țipară vreo câțiva. Aruncai o grenadă la ei... După explozie mă trezesc pleznit în cap... O bucată dintr'o mână, mă umplu de sânge pe gât și pe veston, dar, mă apropiai mai mult și trăsei un foc... Vitejii ăștia puseră mâna pe arme, iar unul din ei, se grăbea să îndrepte mitraliera spre mine... Hm! Mare noroc am avut că mitraliera lor e greoae și n'au putut-o mânui repede, că, nu mă mai întorceam.

— Și?!

— Și... am fost mai iute de mână... L-am culcat eu ș'apoi am răcnit la ei: „Predai?!... Au ridicat mâinile și i-am chemat: „Idi sudà", săptămâna cui v'o 'ncălțat... Au lăsat armele și au ieșit câte unul. Au mai rămas și acolo 2 morți și 3 răniți de grenadă. Unu, n'avea mâini... Oh, cum se chinuia pe jos, în noroiu... Apoi, am luat pe ăștia și i-am adus să-i vadă d-l sublocotenent că și eu am făcut treabă ca ceilalți „băieți".

— Așa! Bine, Lungule! Treci în repaus și te spală.

Mulțumit de noua ispravă a lui, ostașul pleacă spre ceilalți camarazi care s'au adunat să-i audă întâmplarea și povestește mai amănunțit ce a văzut în cazemata rușilor.

— Bun băiat!

— Multă îndrăzneală și mult spirit de sacrificiu, conchide căpitanul, depărtându-se.

Sublt. I. P. Tămășelu

In Munții Tatra

D-lui Mach, ministrul de interne Slovac

Pe Tatra sus, pe Tatra, stă, ca rana,
Inzepezitul plâns în ochi de lacuri,
Că le-a știrbit dușmanii răi coroana
Și le-au răpit tovarășul de veacuri.

Trei Feți Frumoși țineau pe umeri cerul
Și străjuiau hotar de țară nouă;
Când le cânta dintr'un caval oerul,
Toți trei zâmbeau în lacrima din rouă.

Stăteau cuprinși cu mâinile ca'n hora
Ce sărbătoarea se frământă'n sate;
In pieptul lor nădejdea tuturora
Trăia, ca'n inima ce'ntr'una bate.

Au fost trei frați, au fost!... Dar unde-i unul?
Cine l-a dus? Și când? In care țară?
Cine-a fost hoțul și cine nebunul,
De-a jefuit asemenea comoară?

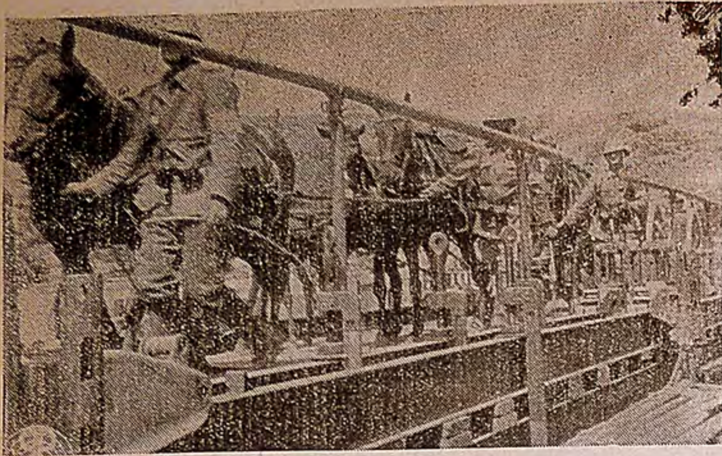
Dar când va fi să se mărească vatra,
Ca împreună frații buni să fie,
Se va întoarce-atunci acasă Matra
(Așa precum românu-acesta scrie).

Ș'apoi izvoarele n'or să mai plângă
Sub brazii care povestesc într'una
Și-or sta în veacuri strajă frate lângă
Frate, în țara care va fi una...

Cpt. rez. D. Iov

Sliaci, 15 Iulie 1942.

Coloanele românești trecând peste Don

Cinste ție, caporal Gârleanu

Cald. O căldură înăbușitoare de Iulie. Oamenii abia se mai mișcă cu arma, masca și sacul de merinde în spinare. Forțarea Nistrului. Verejeni, sat românesc ca un paradis, chiar pe malul apei, de unde ochii se reped cercetători dincolo spre „Paradisul roșu", țară care a stârnit atât de mult mințile și fantezia oamenilor. Vor ajunge oare să se convingă de ceea ce este dincolo, în atât de închisa Rusie?

Prăpădul pornește de cu noapte. Din cazematele ce ies la iveală, din cele mai puțin așteptate locuri, rusul trimite grindină de foc deasupra unui inamic ce nu i-a făcut niciun rău, și care nu au cazemate..., dar are căldura patriotismului drept scut. Și nimeni nu-l va putea opri.

Cavaleria se pregătește să treacă apa. Momentul e grav. Inamicul devine tot mai îndârjit. Comandanții de baterii se roagă lui Dumnezeu să nu li se rupă firul telefonic, să poată ține dușmanul cu capul la pământ, pentru ca trecerea peste apă să se facă mai ușor.

Puțin mai la vale de bateria patra, se află observatorul bateriei a treia. Comandantul e căp. Iacovache dă mereu comenzile. I se vede numai casca și barba lui stufoasă. Mai la deal, comandantul bateriei a patra, căpitanul Mihăescu Teodor, nu se mai satură să tot răcnească comenzile și este atât de pornit în această încăerare de foc și schije, încât zâmbește mereu. Inapoi nu se uită deloc, ci tot înainte..., mereu înainte. Cei rămași în urmă, acasă, nu mai există pentru dânsul. Doar el singur, el care are puterea în mână. Cum să nu învingă?

Deodată, de alături dela bateria treia, pornesc mai întâi strigăte nedeslușite, apoi vaiete de durere. Și în potopul acestor zgomote, durerea lor năprasnică, sfâșie...., iar caporalul Bâra Filimon din Odobești și fruntașul Dumitru Petrea din Buzău, își dau sufletul în mâinile Domnului, drept mărturie, acolo sus, la împărțirea supremei dreptăți.

..Firul fusese rupt..., au plecat să-l repare..., la datorie, Dar un obuz vrășmaj îi isbește..., după ce abia apucaseră să repare firul..., dar bateria trage acum mai departe, salve nenumărte, pentru cinstirea lor.

Jalea însă nu-și găsește aicea locul. Strigătele celor doi camarazi mai dăinuie încă în urechile lor și îndârjește, nu slăbește voințele. Tunarii trag într'una. Dar bateria patra nu mai trage. S'a rupt firul. Văzduhul geme de bubuituri, de ecouri..., în timp ce tunurile ei tac... și așteapată. Orice ieșire din groapă, inseamnă moarte. Pe cine să trimită se repare firul? Căpitanul își dă seama..., așa cum știe la fel de bine, că bateria trebue să tragă... și că deci va trage.

Telefonștii se uită fix în ochii lui, care se plimbă cercetători dela unul la altul. Clipa este grozavă. Cine mai poate îndura această întrebare mută, înspăimântoare? Și totuși lupta din ei e năprasnică. Mai așteaptă totuși... vor să vadă care va fi acela ce va pleca să repare firul, să poată trage bateria? Privesc în ochii căpitanului și așteaptă să-i audă glasul. Dar el tace... și totul s'a petrecut numai în câteva clipe.

Deodată însă, caporalul Gârleanu Ion, se ridică în picioare.

— Domnule căpitan, plec să repar firul..., după care trage o înjurătură românesacă, rusului.

După cinci minute, bateria răspunde. Incepe să tragă. Tunarii se înviorează. Telefoniștii transmit zâmbind ordinele căpitanului, care a început să-și furișeze din când în când privirile înapoi. Dar se liniștește, caporalul Gârleanu apare. E mândru. Nici nu se grăbește să intre în groapă. Asvârle mai întâi o privire de dispreț, dincolo, spre țara rusească...., în timp ce camarazii nu-l scapă din ochi. Unora le și isvorăsc între pleoape lacrimi cristaline. Fiecare i-ar strânge mâna..., căci prea sunt mândri de el..., ostașul din Vizantea, județul Putna.

N'are pământ, acasă, păzește oile. Dar are un copil și... nevastă. Și-i e dragă țara, cu codrii ei, acolo unde s'a fost născut, crescut și unde trăiește și în clipele acelea. Ii sunt dragi și ceilalți lăsați acasă, i se rupe inima după ei..., și tot pe ei îi apără acum, ca și pe celelalte toate..., el cel brav..., el care cinstește bateria.

Nu-i ușor lucru. Tunul bubuie, gloanțele șuieră. Alții dinaintea ta s'au sfârșit în strigăte disperate. Și tu, telefonist, pleci, știi unde te duci și totuși nu eziți. Trebue să întinzi firul, să-l repari când se rupe. Altfel tunurile tac și inamicul omoară..., inamicul învinge

Tu caporal Gârleanu, care porți pe pieptu-ți „Virtutea Militară". Cel dintâiu în bateria ta. Astăzi, când scrim aceste rânduri, îl privesc. Mă observă. O fi ghicit el care că-mi este drag..., mie..., camarazilor săi..., țării?

ION CONAR

Povestea României

Trăia cândva pe lume,
(Un moș mi-a povestit)
Cu strălucit renume,
Un împărat vestit.

Ș-o dulce bucurie
De suflet l'a cuprins,
Că marea 'mpărăție
Intr'un război a 'nvins.

Dar, tot cu ea, venise
Tristețea crudă'n prag,
Cu vestea că-i murise
Chiar fiul cel mai drag.

Ș'atunci el, vesel tare,
C'un ochiu, voios, râdea,
Și'n groaznică 'ntristare,
Cu celălalt, plângea.

Azi, Țara noastră este
Asemenea cu el,
Că are o poveste
Cam în acelaș fel:

C'un ochiu se 'nveselește
Zâmbind spre răsărit;
Cu celălalt jelește
Apusul pângărit.

Dar ne vom scoate ghimpul
Durerii vrăjmășești,
Că vine ș'aici timpul
Dreptății românești.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN.

Trei căpitani

Călăreții români se apropie de coastele Asiei. De câtva timp, privind spre Sud, ei zăresc Munții Caucazului hotărnicind zarea. Dar înainte de a coborî spre Marea Neagră, apele cenușii și triste ale Azovului trebuesc încă odată atinse. In mijlocul mlaștinilor, la capătul unui defileu îngust de coline, la picioarele cărora se înșiră câteva sate sărace ascunse în plantațiile lor de salcâmi, se găsește pe o movilă, nu departe de Mare și de locul unde se revarsă Kubanul, orașul Temrjuk. E ultimul obiectiv din orașele de pe țărmul Mării de Azov. Dealtfel, acest dâmb simetric, apare în mijlocul mlaștinilor ca ultima mișcare de teren a Caucazului în fața Mării.

Pentru a da putință armatelor germane și române, care aștteaptă la Kerci să treacă în Kuban, acest obiectiv trebuia cucerit cât mai repede. Cavaleria română, începe operațiunile în ziua de 18 August, pornind dela Anastasiewskaia. Primul obstacol care se găsește deacurmezișul singurului drum care duce spre Temrjuk, e canalul Kurka.

Inainte de a putea forma capete de pod peste această cale de navigație care leagă fluviul Kuban cu limanul, trebuia curățat satul Otrub, care se găsește pe malul de Est al canalului, căpitanul Corneliu Pătrășescu, comandantul unui Divizion de Roșiori, primește această misiune în dimineața zilei de 19 August, pe când grosul forțelor executa trecerea apelor. Ofițerul încercat în atâtea lupte cucerește dintr'un singur iureș localitatea, dar primește un glonte spre sfârșitul luptei când, depășind satul, se îndrepta cu pușcașii săi spre canal. Astfel roșiorii pierd chiar la începutul luptei pe unul dintre ofițerii lor cei mai prețuiți.

A doua zi, sub scutul artileriei călărețe, lupta se reia cu înverșunare în jurul unui colhoz așezat la Vest de canal, la începutul defileului care duce la Temrjuk. Trupele sovietice întrebuințează orice casă, orice stufiș, orice cută de teren pentru a îngreuia înaintarea noastră. După o zi grea colhozul e cucerit, iar linia de foc se mută la Vest de marele sat Kurtschanschaia, care e cucerit a doua zi după o aprigă luptă în care greul e dus de roșiori. Miriștile uscate sunt aprinse de focul artileriei. O mare furtună întunecă câmpul de luptă. Fulgeră în cer și tună pe pământ. Din roșiori mai cade locotenentul de rezervă Neculai Constantinescu. Satul împresurat dinspre Sud e ocupat odată cu căderea nopții. Deacum lovirea orașului Temrjuk se vede deslușit.

Dar mai rămâne un obstacol în drum. Un mic crater, stins de mult, se profilează spre Sud-Vest ca o cetate naturală, comandând toată valea. E cota 202. Temrjuk nu va cădea decât după ce acest bastion natural va fi cucerit.

In zorii zilei de 23 August se pornește atacul. Vechiul vulcan reînvie parcă. Șrapnelele pe care le trage inamicul asupra liniilor noastre înaintând, învăluie creasta cotei într'un nor de fum. Lupta ține până noaptea târziu. Dar chiar în cursul dimineții cade căpitanul Gh. Moldovanu și căpitanul Ghinescu, unul răpus de un glonte și celălalt răpus de un brandt.

Din grupul de recunoaștere, mai cad: locotenent de rezervă Colan Mihail ucis de un glonț în tâmplă, și sublocotenent Slotescu Constantin, lovit în inimă.

Intr'o zi de luptă de apropiere, în zorii zilei de 24 August, Temrjukul e ocupat, iar capul de pod e stabilit peste Kuban. Călăreții români se găseau iarăși în fața Mării. Ei își îndepliniseră misiunea. Dar pentru aceasta căzuseră, odată cu alți camarazi ai lor, cei trei căpitani: Pătrășescu Corneliu, Moldovanu Gheorghe și Ghinescu.

Un erou din pionieri:

Sublt. Ociocioc Grigore

In rândul bravilor jertfitori, care prin sângele lor tânăr și curat se așează la temelia uriașei zidiri de lume nouă, bazată pe triumful dreptății și al civilizației creștine, se înumără, la loc de cinste și sublocotenentul de rezervă Ociocioc Grigore, dintr'un Batalion de Pionieri, căzut ca un erou pe câmpul de luptă din Răsărit.

Cu sufletul înaripat de dragostea de țară, el a știut să fie, în imprejurările cele mai grele, o pildă vie pentru ostașii plotonului său, ducându-i la biruință și cinstind nu numai unitatea din care a făcut parte, dar și numele de ostaș și de român. In războiul de astăzi, pionierii au pe umerii lor sarcini din cele mai grele. Sunt însă anumite situații când ei trebue să lupte la fel ca infanteria.

Intr'una din aceste situații speciale, compania I-a de pionieri a pornit un atac pentru cucerirea unui colhoz bolșevic, în care inamicul era puternic întărit, la Dimitriewka, spre Nord de râul Orel.

In fruntea plotonului său, sublocotenentul Ociocioc Grigore, tânăr și neînfricat și-a condus ostașii cu mult elan, până când după o oră de luptă a fost lovit în cap de un glonte vrămaș și răpus.

Comandantul și camarazii lui de arme nu l-au uitat și l-au înmormântat creștinește cu onorurile cuvenite în cimitirul militar al satului Gladkowka, în apropiere de Dimitriewka.

Drept recunoștință pentru meritele sale și ca o pildă vie pentru urmași, eroul sublocotenent Ociocioc F. Grigore a fost propus la înaintare în grad și decorat post-mortem cu Ordinul Steaua României clasa V, cu spade și panglică de Virtute Militară.

De asemenea, din inițiativa d-lui comandant al unității sale și a Baroului de Ilfov, a fost înscris în Cartea de Aur a Baroului din care a făcut parte și pe care l-a ilustrat prin meritele sale excepționale de avocat.

Țara se închină cu pietate la căpătâiul celor care luptă pentru gloria și veșnicia ei, și care prin faptele lor de vitejie, rămân îndemn pentru noi și strălucite acte de bravură pe câmpul de onoare, în războiul sfânt pe care-l ducem cu cea mai mare încredere în victoria finală.

Infanteriști germani înaintând pe frontul de răsărit

PAGINA veselă

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Putinei Judeţu Teleorman Gara Salcia
Neaţă al Nostru drag Află dăspre
N-oi că fus-erăm acu o săptămână
dă Sântă Mărie adică dă ziua Mea
la bâlci la Turnu Măgurele cu căruţele
şi stăturăm acolo dă dimineaţă până
seară când venirăm acasă, şi era să ne
frângem gâtu fincă sembătă Costică a
lu Bălegaru începu să chiuie pă
capră ca la nuntă dă să sperie armăsaru
lu Tăgărţă şi o grupse cu căruţa cu tot păn
şanţ în porumbişte şi ne răsturnară dă mi să sparse capu
şi un urcior pă carel cumpărasem sati trimet matale
niste vin dă terasă da noastră daca neagră. Incolo dă rar
fi fost bucluc asta a lu Costică petrecurăm foarte Bine şi
ne păru rău că nu fuseşi şi Mata să mânânci cârnaţi
dă le zice mititei, turtă dulce şi bonboane dalea dă
dai 10 (zece) lei sinvârteşti dă roată. Ehehe dacă
ai fi fost Mata aici să tragi cu puşca la ăia
cu ciocu şi Noroc le luai mata cum eşti ochitor toate
oalele, lighianele şi paharele dă dăschideam o prăvălie
noi la Putinei. Porma ne dădurăm în lanţuri dă ziceam că
sunt în paraşută ca mata când căzuşi atunci dân cer
taman la noi pă casă dă striceşi ouăle berzii că săraca
barză na mai făcut ouă. Da io le zisei ălora lasă
că Neaţă care e fruntaş şi decorat ocheşte acum cu puşca
ciolovecu dădeuarat pacolo pâla Stalingrad nu ca voi
tinichele. Na că le o zisei. Şi le o mai zisei că Mata te dai
când vrei în paraşute nu ca noi odată pă an la bâlci.
Ahaa nu lea plăcut. Te sărut cu foc şi dor
Şi acuşica
al Matale dulce amor Mariţica
Offff! că mă topesc acuşica şi dăntuega

Chiuituri

Cei ce născociră jocul,
Sus în raiu să-şi aibă locul!
Bucurii pe-acest pământ
Ca la horă... nu mai sânt!

Unde eu cu mândra joc,
Infloreşte busuioc
Unde joacă văr cu vară
Totul râde-a primăvară!

Aoleo, sărman de mine,
Aş juca şi nu ştiu bine;
M'aş lăsa şi iar nu-mi vine:
Că de fete mi-e ruşine!

De-aş fi bun eu la arat,
La cosit, la secerat,
Cum sânt bun la hore'n sat,
De jucat şi de strigat:
Aş fi putred de bogat!

Iac'aşa, aşa măi frate,
Daţi mereu cu toţii, daţi,
Tot pe loc, pe loc, pe loc,
Din pământ să iasă foc!

Ţupa, ţupa pe podele
Cisme noi am, nu-s a mele...
Bodaprosti cui le-a dat,
Cinstea să mi-o fac în sat.

Ce te uiţi tu la cojoc?
Mândro, uită-te cum joc!
Mi-e cojocul cârpăcit,
Dar eu joc afurisit!

Ghicitori

Când e noaptea mică?
(Când ne culcăm mai târziu).

Când e ziua mai mare?
(Când aşteptăm ceva).

De ce miorlăie pisica?
(Fiindcă nu poate vorbi).

Ce nu atinge soarele niciodată?
(Umbra).

De ce cântă cocoşul cu ochii închişi?
(Ca să arate că ştie cântecul pe de rost).

Pe un câmp mare şi lat
Numai mei vărsat.
(Cerul şi stelele).

Am un om mititel
Face gardul frumuşel.
(Acul).

Intr'o margine de crâng
Două jumătăţi de blid.
(Urechile).

Cine face toate cu măsură?
(Croitorul).

De aici până la mare
Numai funduri de căldare.
(Muşuroaiele de cârtiţă).

Când nu poţi răspunde, nici da, nici nu?
(Când dormi).

Glume

La muzeu

— Domnule, vă rog să fiţi bun şi lăsaţi bastonul la garderobă, aşa e regulamnetul.
— Păi, n'am niciun baston.
— Aşa? Atunci trebue să vă cumpăraţi unul.

Pricina

— Martor, când s'au luat muşterii la bătaie cu scaunele de ce n'ai sărit şi d-ta?
— Săream eu, dom'le judecător, dar, nu mai era niciun scaun!

Peruca

— Spui, că n'ai întrebuinţat niciodată nimic pentru creşterea părului?
— De sigur.
— Ce fericit eşti că îl ai aşa frumos.
— Da, dar peruca mă costă două mii de lei.

Regim

— Zău, măi Costică, nu te înţeleg: medicii nu ţi-au permis decât un păhărel de rachiu pe zi şi tu bei cinci.
— Pardon, am fost la cinci medici şi fiecare mi-a permis un păhărel: nu fac, deci, decât să respect sfaturile lor.

Potriveală

— Principalul e, zise medicul, să mânânci mai multe fructe şi în special coaja, care conţine toate vitaminele trebuincioase.
— Care sunt fructele d-tale preferate?
— Nucile.

Neaţă camuflat

Unde e fruntaşul Neaţă?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— *Neaţă:* Hait, ciolovecii!
Ce să fac? Să mă sui repede pe o aripă a morii şi să trag!
Invârtindu-mă ca la bâlci în scrânciob, ciolovecii n'au să mă lovească!

— Unu jos! Altu!
Vorba cântecului: roata mori se'nvârteşte ţac, ţac ţac..
Olecoo, însă terminai cartuşele, să sar pe fereastră în moară cât mai e timp!

— Am găsit! Le dăşert ciolovecilor în cap toţi sacii cu făină, să vedem le mai dă mâna să mă caute?

Şi fug ciolovecii de rup pământul şi strănută de parcă ar avea tignafes.

Faptele săptămânii

DIN ŢARA

PRINTR'O DECIZIE apărută în Monitorul Oficial, terenul pe care trebuia să se construiască gara centrală a Bucureştiului, a trecut în folosinţa Ministerului Apărării Naţionale, pentru ca să se clădească palatul invalizilor de război.

Iată cât de mare este gândul Ţării pentru cei ce-au luptat pe front!

MONEDELE METALICE de 250 lei cu chipul Majestăţii Sale Regelui Mihai mai au valoare numai până la 30 Septemvrie 1942. După această dată cu ele se pot plăti numai impozitele.

DELEGAŢIILE DE OFIŢERI răniţi, invalizi şi mari mutilaţi germani, italieni şi români, care şi-au petrecut concediul de o lună de zile la Sinaia, ca invitaţi ai Armatei Române, au vizitat zilele trecute centrul de instrucţie al „Muncii Tineretului Român" dela Breaza, apoi au mers la Bran, unde au vizitat castelul regal, depunând o jerbă de flori lângă urna în care se găseşte inima Reginei Maria. După ce vor vizita Constanţa, aceşti distinşi oaspeţi se vor înapoia în ţările lor.

ÎN NOAPTEA DE 13 spre 14 Septemvrie 1942, avioane duşmane au aruncat asupra teritoriului nostru rachete şi bombe, fără a isbuti să atingă vreun obiectiv militar sau industrial, făcând, însă, patrusprezece victime printre populaţia rurală.

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi „Ora ostăşească româno-germană" (Vinerea).

Pentru a alarma populaţia ţării, însă, postul de radio Moscova a anunţat că Bucureştiul şi Ploieştiul sunt în flăcări.

Oare bolşevicii cred ceea ce spun?

DOMNUL MAREŞAL ANTONESCU, pe cât de bun la suflet, este cu cei nevoiaşi şi cinstiţi, pe atât de sever, dar drept, este cu acei ce calcă legea şi regulamentele acestei ţări.

Astfel funcţionarul Lucian Dumitrescu, dela Primăria sectorului Verde din Capitală, fiind prins luând mită, d-l Mareşal a ordonat ca să fie ţinut timp de cinci zile în holul primăriei respective cu cătuşe la mâini, iar noaptea să doarmă în beciul poliţiei.

După aceea va fi predat instanţelor de judecată pentru a-l judeca.

DE PESTE HOTARE

ZIARELE DIN STRĂINĂTATE continuă să se ocupe de ţara noastră, cu prilejul împlinirii a doi ani dela suirea pe tron a Majestăţii Sale Regelui Mihai I şi a luării conducerii Statului de către d-l Mareşal Antonescu. Astfel ziarul german „Der Angriff" scrie:

„Poporul german se găsea alături de aliaţii săi români în ziua când acum doi ani România a început să scrie o nouă pagină a istoriei sale.

„Mareşalul Antonescu, cu energie, şi-a început opera de reconstrucţie care — chiar dacă deocamdată se realizează în umbra războiului, nu este mai puţin importantă. Ceea ce a fost făcut până acum, este considerabil".

„Corriere della Serra", care apare la Roma, scrie printre altele, următoarele:

„Opera Mareşalului Antonescu este vrednică de cea mai înaltă admiraţie. Intr'un timp atât de scurt, şi bazându-se mai ales pe forţele morale ale poporului său, el a putut face din mica armată română un instrument de război foarte puternic.

Urăm mareşalului Antonescu o guvernare lungă şi înţeleaptă cu rezultate din ce în ce mai strălucite".

Iar „Petit Journal" din Franţa, sub titlul „Doi ani dela revoluţia naţională în România', scrie:

„Ca şi Mareşalul Pétain la noi, Mareşalul Antonescu a fost, pentru poporul român, omul providenţial, care a îndeplinit miracolul. Soldaţi amândoi şi creştini, ei au făcut ţării darul fiinţei lor, pentru a-i insufla o viaţă nouă, o moralitate nouă, aspiraţii noi şi pentru a realiza revoluţii naţionale".

DELA 15 MAI LA 15 AUGUST 1942, forţele armate germane au distrus pe frontul din răsărit 3.503 avioane sovietice, în timp ce germanii au pierdut numai 294 avioane.

ÎN IRAN, SIRIA şi LIBIA ciocnirile dintre populaţia civilă şi trupele engleze de ocupaţie continuă, producând mari încurcături autorităţilor engleze.

ÎN SUEDIA, două persoane din garda regală au fost arestate şi băgate la închisoare, deoarece făceau propagandă comunistă.

AVIOANE NECUNOSCUTE (probabil sovietice) au sburat săptămâna trecută pe deasupra Bulgariei, aruncând bombe şi făcând câteva victime printre civili.

IN LEGATURĂ cu situaţia sovieticilor, se află din cercurile superioare germane că Moscova a făcut un nou demers la Londra.

Astfel se adaugă, că guvernul U. R. S. S. ar fi trimis la Londra un voluminos geamantan diplomativ care conţine proiectul şi toate detaliile minuţioase ale creării celui de al doilea front, plan întocmit de comandamentul sovietic sub conducerea lui Stalin.

Se mai adaugă că guvernul londonez n'a primit prea bine acest fel de a proceda al ruşilor şi că niciun comentariu n'a transpirat din cercurile londoneze.

ÎNTRE COMANDANŢII britanici şi americani din Egipt s'au iscat neînţelegeri, din cauză că americanii nu vor să se lase comandaţi de englezi.

ZVENSKA DAGBLADET, ziarul suedez de mare tiraj, publică un reportaj asupra situaţiei de pe frontul din Extremul Orient, relevând, între altele, că americanii au adus la Port Moresby batalioane de negri pentru lucrările de şanţuri şi de poziţii fortificate în acea regiune.

MIŞCAREA DE NESUPUNERE din India, hotărîtă de Gandhi, pentru ca poporul indian să capete libertatea, este în creştere, mai ales în sud. In oraşul Calcutta toate fabricile de armament s'au închis, deoarece indienii nu mai vin la lucru.

LOCOTENENTUL AVIATOR HERMANN GRAF a fost decorat de Fuehrer cu crucea de cavaler la Crucea de Fier pentru că a doborît o sută douăzeci şi două avioane inamice, fiind singurul aviator care are un număr atât de mare de victorii aeriene cu avionul de vânătoare.

Nimeni n'a isbutit acest lucru până în prezent în altă ţară.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din Răsărit

LUPTA PENTRU STALINGRAD continuă cu înverşinare. Faptul că în ultimele zile vremea s'a înrăutăţit, căzând multe ploi, iar climatul de stepă cu nopţi reci, s'a accentuat, n'a încetinit mersul operaţiunilor. Cercul de fier şi de foc se strânge treptat în jurul oraşului. Intru cât legătura peste Volga ce le-a rămas sovieticilor este foarte anevoioasă din cauza bombardamentelor germane, ei dau atacuri disperate pentru a zdrobi braţul de cleşte german care a apucat oraşul pela Nord şi interzice legătura pe uscat cu grosul forţelor bolşevice. Aceste atacuri sunt respinse prin lupte extraordinar de sângeroase.

In cartierele de Sud ale oraşului, în partea mai industrială a acestuia, luptele se dau din casă în casă, luând parte la ele deavalma soldaţi, muncitori, civili, femei, cadeţi ai şcolilor militare, băgaţi în foc pentru a ridica moralul apărătorilor. Oraşul aproape nu mai există, aşa cum arată fotografiile aeriene sosite. Trupele ce trec Volga pentru a ajunge în linia de foc îşi fac loc cu greutate pe străzile acoperite cu dărâmături, ferindu-se de incendii şi de bombele care cad cu nemiluita. Prin intrarea în acţiune a artileriei grele germane, situaţia Stalingradului a devenit imposibilă.

In sectorul de Nord-Vest, ocuparea unei poziţii viu disputate face ca forţele germane să dispună acum de o nouă bază de atac, a cărei importanţă este foarte mare. Surparea sistemului defensiv este în plină desfăşurare.

Prizonierii sovietici declară că autorităţile militare dela Stalingrad împuşcă pe toţi soldaţii sovietici care încearcă să se retragă. Ei mai afirmă că trupele sovietice de elită au fost nimicite în faţa Stalingradului şi acum mai luptă aşa zisa „gardă a Stalingradului", compusă din bolşevici devotaţi regimului.

Pe frontul dela Stalingrad sosesc zilnic întăriri, mai ales la flancul dinspre Nord. Sovieticii încearcă să dea atacuri de uşurare, dar toate atacurile lor sunt zadarnice.

Ultimele ştiri de pe front ne arată că luptele de acum din Stalingrad — dela casă la casă — în cursul cărora trupele germane au pătruns, cucerind stradă după stradă, împotriva rezistenţei celei mai îndârjite a sovieticilor, constitue actul din urmă a luptei pentru stăpânirea acestui oraş-cetate, care este apărat cu îndărătnicie de un inamic care întrebuinţează orice mijloace care îi stau la îndemână pentru a nu se deslipi de poziţii.

Bătălia împotriva Stalingradului a început cu trecerea peste cotul Donului şi mişcarea de cleşte a germanilor dela Nord-Vest şi Sud contra acestui oraş, favorit al dictatorului Sovietelor.

Punctul culminant al luptelor care durează mai mult de patru săptămâni, este constituit de atingerea fluviului Volga, la Sud şi mai târziu la Nordul oraşului.

Soarta Stalingradului este acum pecetluită şi nu mai poate fi înlăturată, oricare ar fi mişcările pe care Sovietele ar mai putea să le încerce.

Pe celelalte fronturi

Faţă de intervenţiile tot mai insistente ale Moscovei, englezii au încercat din nou, în cursul zilei de 13 Septemvrie 1942, crearea unui al doilea front, aruncând asupra ţărmului Europei o trupă de invazie, compusă din 7 oameni.

Trupele germane de apărare a coastei au reuşit să oprească şi această încercare copilărească. Niciunul dintre atacanţi nu s'a putut întoarce, pentru a duce măcar simple informaţiuni.

O altă încercare de debarcare executată la Tobruk, cu forţe mai importante, utilizând şi paraşutişti, a fost la fel respinsă.

Bombardamentele aviaţiei engleze asupra oraşelor germane au continuat. In noaptea de Duminică spre Luni, Bremen a suferit un puternic atac, cel de al 100-lea atac aerian, dela începutul războiului. Au fost pricinuite pagube materiale, iar populaţia civilă a avut pierderi. Numeroase biserici şi monumente de artă au fost de asemenea lovite. Dintre avioanele atacatoare, 14 au fost doborîte.

Pe mări şi oceane

Ritmul scufundărilor realizate de submarinele germane nu cunoaşte nicio încetinire. De câteva luni indicatorul arată mereu un milion tone pe lună.

Alte 122.000 tone au fost date la fund recent în cursul unei lungi acţiuni de urmărire a unui convoi ce se îndrepta din Anglia spre America. Alte 6 vase din convoi au fost serios lovite, celelalte s'au împrăştiat.

Submarinele erau echipate cu noile promoţii de mateloţi, care luptând cu o admirabilă înverşunare, au realizat această victorie în adevărat excepţională.

Războiul din Pacific

După o perioadă de pregătire, bătălia pentru insulele Salomon s'a deslănţuit iarăşi.

Se semnalează mai multe debarcări japoneze reuşite în puncte importante, unde contactul a şi fost luat cu trupele americane.

Se arată că noua ofensivă pornită de japonezi se poate transforma într'o mare bătălie navală.

Se anunţă că încercarea făcută de japonezi de a debarca pe insula Guadalcanal, în sectorul apărat de americani, a fost încununată de succes.

Luptele continuă cu violenţă pe insulă.

C. 53.510. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREŞTI